

İsa Mesih'in Vahyi - Numara İki

Antlaşma Adları

Jeff Pippenger

2023-08-10

Başlangıçta bazı temel referans noktalarını ortaya koymak için önceki yazılara birçok şey ekledim. Şimdi ise eldeki konuya daha fazla odaklanmaya çalışacağım. Sabırınız için teşekkür ederim.

En başından beri Tanrı, O'nun kim ve ne olduğuna dair anlayışımızı artırmaya çalışıyor. Bu çabasında, insanlar kendisi hakkında açıklananları anlayabilsin diye çeşitli yöntemler kullanmıştır; ve bu yöntemlerden biri de "isimler"i kullanmasıdır: hem Kutsal Yazılarda Tanrı'ya verilen çok sayıdaki isim, hem de seçtiği temsilcilerine verilen isimler. O, iyiliğin de kötülüğün de temsilcilerini seçer.

O, seçtiği antlaşma halkının antlaşmaya ilişkin dönemsel değişimlerini de, tarih boyunca kendi karakterinin anlaşılmasını kademeli olarak artırmak için kullanmıştır. Bu nedenle, antlaşmaya ilişkin bu dönemsel değişimlerin tarihçeleri de çeşitli şekillerde O'nun karakteri ve doğasının hakikatinin yüceltilmesine tanıklık eder.

Vahiy'in birinci bölümüne bir giriş ve sonraki bölümlerin anahtarı olarak yaklaşırsak, ilk bölümde kitabın geri kalanını etkileyen bazı hakikatler buluruz. Bu hakikatlerden biri, İsa Mesih'in kim olduğu ile ilgilidir ve yalnızca O'nun Alfa ve Omega olduğu gerçeğinden ibaret değildir. Vahiy'in birinci bölümünde bir hakikat ortaya konmuşsa, bu kesinlikle son nesil için sınavcı bir şimdiki hakikattir; son nesil de Petrus'un "seçilmiş nesil" diye tanımladığı nesildir.

Üzerinde durduğumuz Mesih'in karakterinin niteliklerinden biri, Mesih'in başlangıcı sondan ayırt etmesidir. Mesih'in bir hafta süreyle birçoklarıyla antlaşmayı pekiştirdiği zaman, antlaşmaya ilişkin dönemsel bir değişimi, yani ulusal İsrail'den ruhsal İsrail'e geçişi temsil eder. Kutsal Yazılarda belirlenen ve Mesih'in karakteri ile varlığına ilişkin bilginin artışına işaret eden dönemsel değişimler Avram, İshak, Yakup, Yusuf, Musa, Mesih, William Miller ve yüz kırk dört bin ile ilişkilendirilir. Bunun üzerine bindirilen başka bir dönemsel değişimler çizgisi daha vardır; bu çizgi, Vahiy iki ve üçteki yedi kilise tarafından temsil edilen Tanrı'nın kilisesine ait yedi dönemi tanımlar, ancak şimdilik onlara değinmeyeceğiz. Adem ve Havva'da, düşüşlerinden önce ve düşüşlerinden sonra olarak temsil edilen bir dönemsel değişim vardı; ve elbette Nuh zamanında da tufandan önce ile tufandan sonra arasında bir dönem değişimi söz konusuydu. Bu çizgilerin tümü ele aldığımız ışığa katkıda bulunur, fakat şu anda seçilmiş halk üzerine odaklanıyoruz.

Mesih, antlaşma haftasının başında hizmetine başladığında vaftiz edildi.

İsa vaftiz edilince hemen sudan çıktı; ve işte, gökler O'na açıldı ve Tanrı'nın Ruhu'nun bir güvercin gibi inip O'nun üzerine konduğunu gördü. Ve işte, gökten bir ses şöyle dedi: "Bu benim sevgili Oğlumdur; O'ndan hoşnudum." Matta 3:16, 17.

İsa sudan çıkarken ve böylece antlaşma haftası başlarken, Tanrı'nın ilk sözleri Baba'nın İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu ilan etmesiydi. "İlk bahsedilme ilkesi"ni anlarsak, bu gerçek çok etkilidir. Anlamazsak, o kadar etkili olmaz.

Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yeryüzü biçimsiz ve boştaydı; enginin yüzü üzerinde karanlık vardı. Tanrı'nın Ruhu suların yüzü üzerinde hareket ediyordu. Yaratılış 1:1, 2.

Yaratılış'ta olduğu gibi, meshedilme töreninde Tanrılığın üç kişisi tanınır.

İsa'nın Tanrı'nın Oğlu, Davut'un Oğlu ve İnsanoğlu olduğuna dair gerçek, izleyen üç buçuk yıl boyunca din bilginlerini ve Ferisileri sürekli rahatsız etti. İsa, vaftizinde kehanet niteliğinde bir değişimle İsa'dan İsa Mesih'e geçti. İsa vaftiz edildiğinde "Mesih" oldu; bu, "meshedilmiş olan" anlamına gelir ve İbranice'de "Mesih" sözcüğüdür. Elbette, İbraniler bir Mesih bekliyorlardı ve onun Davut'un Oğlu olacağını biliyorlardı. Dünya tarihinin en kutsal üç buçuk yılını başlatmak üzere "meshedildiğinde", Kutsal Ruh'un indiğini gördü ve Babası'nın konuştuğunu işitti.

Bu, O'nun ve işleri hakkında ilan edilen mesajın "O, Tanrı'nın Oğluydu" olduğu çok derin bir meshedilme töreniydi. Yahudiler için daha da sarsıcı olan, O'nun Tanrı'nın Oğlu olması değil yalnızca; Tanrı'nın Oğlu olarak, aslında Tanrı olduğunu iddia etmesiydi. Yahudiler, kendi anlayışlarına göre böylesine küfür saydıkları bir iddiayı kabul edemiyorlardı! Yahudilerin açmazı, İbrahim'in açmazıdır—çünkü İbrahim, Yahudilerin babası, antlaşmanın babası ve aynı zamanda antlaşmanın şartlarına bağlı kalmak için gerekli imanın simgesidir.

İbrahim'in, Tanrı'yla antlaşma ilişkisine girmek için gerekli imana dair verdiği örnek, imanınızın sınanmasını gerektirir. İbrahim'in sınaması, imanının gerçek mi yoksa sadece bir kuruntu mu olduğunu ortaya koyacaktı; bu sınamanın dayanağı, Tanrı'nın sözüne, Tanrı'nın önceki sözüyle çelişiyor gibi görünse bile, itaat edip etmeyeceğini göstermesiydi. İbrahim, insan kurban etmenin cinayet olduğunu ve bunun, o sırada içinde yaşadığı putperest halkların putperest uygulamalarını temsil ettiğini biliyordu. Din bilginleri ve Ferisiler, antlaşma tarihlerinin başlangıcından beri Tanrı'nın tek Tanrı olduğunu biliyorlardı; ayrıca İsa'nın ikinci bir Tanrı olduğunu iddia ettiğini de biliyorlardı. Nihai sınamadan geçiriliyorlardı.

Dinle, ey İsrail: Tanrımız Rab tek Rab'dır. Tesniye 6:4.

Musa'nın bir önceki ayeti kaydettiği tarihsel anlatıda, Tanrı, o andan itibaren Yehova olarak bilineceğini Musa'ya zaten bildirmişti. Artık yalnızca Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı olarak değil, o andan itibaren Yehova olarak bilinecekti. İsimleriyle temsil edilen karakterine ilişkin anlayışı daha da derinleştirdiği tam o anlatıda, aynı zamanda kadim İsrail'e Tanrı'nın tek Tanrı olduğunu kesin bir dille bildiriyordu. Mesih'in dönemindeki Yahudiler ne düşünecekti?

Hizmetinin ilerleyen dönemlerinde, Kudüs'e görkemli girişiyle doruk noktasına ulaştığında, Yahudiler, İsa'nın çocukların O'nu öven ilahiler söylemesine izin vermesine bir kez daha hayrete düşer.

Önden giden kalabalıklar ve ardından gelenler şöyle bağırdılar: "Davut'un Oğlu'na Hozana! Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun; en yücelerde Hozana!" Matta 21:9.

Ferisileri çileden çıkararak, şarkının İsa'yı Davut'un Oğlu olarak tanımlayan ve ayrıca Davut'un Oğlu'nun Rab'bin adı olduğunu da bildiren kısmıydı. Hizmetinin başlangıcında, muzaffer girişı sırasında ve elbette çarşıta, tartışma İsa'nın adı üzerine bir galeyanı da içerir.

O zaman Yahudilerin başkâhinleri Pilatus'a şöyle dediler: "Yahudilerin Kralı" diye yazma; onun "Ben Yahudilerin Kralıyım" dediğini yaz. Yuhanna 19:21.

Elbette, Pilatus'un yazıyı "Ben'im, Yahudilerin Kralı" diye değiştirmesi özünde doğru olurdu; çünkü "Ben'im", İsa'nın kendisi için defalarca ortaya koyduğu addı. Elbette, Tanrı'nın Sözü'nü değiştirmek için bu kusurlu mantığı uygulamak, özellikle konu çarşının hikayesi olduğunda, insanların asla yapmayacağı bir şeydir, değil mi? İsa "Yahudilerin Kralı"ydı, ama aynı zamanda "Ben'im"di; dolayısıyla "Ben'im, Yahudilerin Kralı" ifadesi bir bakıma doğrudur, ama mesele bu değil.

Başlangıcından itibaren, ortası boyunca ve üç buçuk yılın sonuna dek O'nun adı bir huzursuzluk ve tartışma konusu oldu. Antlaşma adlarının silsilesi hakkında anlaşılması gereken pek çok şey vardır; fakat burada göstermek istediğim, kadim İsrail'in sonunda, Mesih'in adıyla ilgili olarak Yahudi kilisesinde bir sarsıntı yaşandığıdır. O, Davut'un Oğlu olarak Mesih olmaya dair gerekli vasıflara sahipti; Tanrı'nın Oğlu olarak (aynı zamanda Tanrı olma anlamında da) ve İnsanoğlu olarak, İsa seçilmiş halk için muazzam bir sınav ortaya koydu. Antlaşma tarihlerinin başında Musa, Tanrı'nın bir tek Tanrı olduğuna konusunda bu kadar açıkken, bu adam nasıl hem Tanrı olduğuna hem de Tanrı'nın Oğlu olduğuna iddia edebilirdi?

Ne var ki, Mesih'in insanlar arasında yürümesinin amacı buydu. Tanrı O'nun içindeydi ve insanları kendisiyle barıştıyordu; bunu da insanların İsa'yı görmesine izin vererek yapıyordu; O ise açık ve doğrudan bir şekilde, O'nu gördüyseniz Baba'yı görmüşsünüzdür diye öğretiyordu. Bu tarih, Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak ulusal İsrail'in sona erişini temsil eder ve başlangıçta Tanrı'nın kim olduğuna ve ne olduğuna konusunda belirgin bir tartışma vardı.

Ve Firavun dedi: Rab kimdir ki, İsrail'i salıvereyim diye onun sesine itaat edeyim? Rab'bi tanımıyorum; İsrail'i de salıvermeyeceğim. Çıkış 5:2.

Firavun, Tanrı'yı bilmeye karşı ateist bir meydan okumanın simgesi olmakla kalmıyor; aynı zamanda İbrahim'in Tanrısı hakkındaki Mısırlı anlayışı da yansıtıyor. Rab defalarca, Mısır'daki harikalarının, insanlığın O'nun kim olduğuna bilmesi için olduğuna söylemiştir. Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak ulusal İsrail'in başlangıç tarihi, sonun bir örneğidir.

Her iki anlatıda da Tanrı'nın kim ve ne olduğuna konusunda, O'nun çeşitli isimleriyle bağlantılı bir anlayış eksikliği vardır; ancak bizim açımızdan daha önemlisi şudur: İsrail'in seçilmiş halk olarak sona erişi sırasında Mesih'in tarihi, Yahudilerin Mesihlerini kabullenmekte tökezlemelerinin başlıca nedenlerinden birinin, antlaşma tarihinin başında Tanrı'nın sözünün O'nun tek Tanrı olduğuna bildirdiğini bilmeleri olduğuna ortaya koyar. Ne büyük bir ikilem!

Ve bundan sonra ona hiçbir soru sormaya cesaret edemediler. Onlara dedi: "Mesih'in Davut'un oğlu olduğuna nasıl söylerler? Davut'un kendisi Mezmurlar kitabında şöyle der: 'Rab Rabbime dedi: Sağımda otur, düşmanlarını ayaklarının altına serinceye kadar.' Öyleyse Davut

ona Rab diyor; o halde nasıl onun oğlu olur?” Luka 20:40-44.

Bu, Yahudiler için son soru-cevap dönemidir; çünkü o etkileşimden sonra “Ona artık hiçbir soru sormaya cesaret edemediler.” O, kayıp ev için hizmetinin son sorusunu henüz cevaplamıştı (ve peygamberlik anlatısında her zaman bir kayıp ev vardır); ardından adını “Davut’un Oğlu” ve dolayısıyla Mesih olarak gündeme getirir. Üç buçuk yıl boyunca tartışma, karakterini ve doğasını temsil eden çeşitli adlarını kapsar. Adı, başlangıçta, vaftizinde ve sonra kayıp evle son etkileşiminde, zaferli girişte ve çarmıhta, İncillerdeki diğer pasajlarla birlikte ele alınır.

Ferisiler, İsa bir din bilgininin sorusunu yanıtlarken O’nun etrafını sarmışlardı. Bunun üzerine O dönüp onlara bir soru yöneltti: “Mesih hakkında ne düşünüyorsunuz? O kimin oğludur?” Bu soru, Mesih’le ilgili inançlarını sınamak, O’nu yalnızca bir insan mı yoksa Tanrı’nın Oğlu mu saydıklarını göstermek için sorulmuştu. Bir ağızdan, “Davut’un Oğlu” diye karşılık verdiler. Bu, peygamberlik sözlerinin Mesih’e verdiği unvandı. İsa kudretli mucizeleriyle tanrısallığını açığa çıkardığında, hastaları iyileştirip ölüleri dirilttiğinde, halk kendi aralarında, “Bu, Davut’un Oğlu değil mi?” diye sormuştu. Süro-Fenikeli kadın, kör Bartımay ve daha niceleri O’na yardım için, “Ya Rab, Davut’un Oğlu, bana merhamet et” diye seslenmişti. Matta 15:22. Kudüs’e binerken sevinçli bir haykırıyla şöyle selamlanmıştı: “Davut’un Oğluna Hoşanna! Rab’bin adıyla gelene ne mutlu!” Matta 21:9. Ve o gün tapınaktaki küçük çocuklar da bu sevinçli övgüyü yankılamışlardı. Ama İsa’ya “Davut’un Oğlu” diyenlerin çoğu O’nun tanrısallığını kabul etmedi. Davut’un Oğlu’nun aynı zamanda Tanrı’nın Oğlu olduğunu anlamadılar.

“Mesih’in Davut’un Oğlu olduğu yönündeki ifadeye karşılık İsa şöyle dedi: ‘Öyleyse Davut Ruh’ta [Tanrı’dan gelen İlham Ruhu] nasıl O’na Rab der ve şöyle söyler: Rab benim Rabbime dedi: Sağımda otur, Ben düşmanlarını ayaklarının altına serinceye kadar? Madem Davut O’na Rab diyorsa, O nasıl onun oğludur? Ve hiç kimse O’na tek kelime bile cevap veremedi; o günden sonra da artık hiç kimse O’na daha fazla soru sormaya cesaret edemedi.’” Çağların Arzusu, 609.

Mesih olarak meshedilişi ve kurtarmaya geldiği kişilerle yaptığı son etkileşim, O’nun ilahiliği, isimlerinin sembolizmi ve elbette ilk bahsediliş kuralıyla ilgiliydi. İsa, Yahudiler için yürüttüğü doğrudan hizmeti, ruhsal Davut’u öğretmek için tarihî Davut’un hikâyesini kullanarak sona erdirir. Rab’bin Rab’be kendisiyle birlikte tahtta oturmasını söylediğini Davut neden dile getirsin? Çünkü başlangıçtaki Kral Davut, sondaki ruhsal Kral Davut’u temsil eder. İsa’nın kayıp haneye yönelik son beyanını doğru şekilde anlamının tek yolu, ilk bahsediliş kuralını uygulayabilmektir; kuralı bilmiyorsanız bunu yapamazsınız.

Kayıp haneye yönelik son beyanının anlaşılabilmesi, “ilk bahsediliş kuralı”nın anlaşılmasını gerektiriyordu. İsa, son beyanında kayıp haneye gerçeği sunmak için Davut’u ve Davut’un oğlunu kullandı. Nihayetinde onlar Davut’un eviydi. Bu nedenle İsa, babayı (Davut) alıp onu (Davut’un Oğlu’na) döndürdü; yine oğulu (Davut’un oğlunu) alıp onu da babasına (Davut’a) döndürdü. “Son günlerde” İlyas’ın mesajının bunu yapacağına dair peygamberlik edildiği gibi, Babayı çocuğa döndürdü. Bu, eski harfî İsrail’e yönelik son mesajıydı ve bir İlyas mesajıydı; çünkü “ilk bahsediliş kuralı”na dayanıyordu. Dolayısıyla “ilk bahsediliş kuralı”, İsa’nın mesajını bizzat bu kurala

dayanan bir İlyas mesajı olarak da doğrular. İlk bahsediliş kuralı, eğer Vaftizci Yahya'nın İlyas mesajı İsrail'in kayıp hanesine yönelik son uyarı mesajının ilki idiyse, onlara verilen son mesajın da İlyas mesajı olmasını gerektirir. Ve öyle de oldu...

Tüm bunları söylemişken, şimdi "ilk bahsediliş kuralı—Alfa ve Omega"ya dayanan bir sonuç çıkaracağım. Kadim İsrail'in başlangıcında Tanrı'nın kim ve ne olduğu anlayışı üzerine bir tartışma vardı; bu, kadim İsrail'in sonunda yaşanan aynı tartışmanın bir örneğini teşkil ediyordu. Kadim İsrail'in sonunda, Mesih'in işi İsrail'in kayıp evine Tanrı'nın kim ve ne olduğunu öğretmeyi de içeriyordu. Sonun tarihinde, başlangıçta tesis edilen asli bir hakikate dayanan Mesih'e karşı bir direnç vardı. Modern ruhsal İsrail, tarihinde aynı peygamberlik özelliklerine sahip olacaktır.

Adventizmin başlangıcında, tarihçiler bize Milleritlerin başlıca iki Hristiyan mezhebenden oluştuğunu bildirir: Metodizm ve Christian Connection. Metodizmin temel inançları, doğru Hristiyan yaşam tarzını sürdürmeye dayanıyordu. Onların bir "yöntemi" vardı. Christian Connection'ın temel inancı ise Katolik Teslis doktrinine karşıtlık olarak özetlenebilir.

Araştırmalarımın ulaştığı kadarıyla, Milleritlerin lider kadrosunun neredeyse tamamı Christian Connection'ın o doktrinini benimsiyordu. Seventh-day Adventist Reform Movement (SDARM) içinde, hâlâ "teslis karşıtlığı"na dair özgün Millerit anlayışına bağlı kalan ve bunu teşvik eden birçok kol bulunmaktadır. Öncü anlayışı sürdürenler için bir açmaz (ve güncel bir tartışma kaynağı) olagelmıştır ve hep de olacaktır: Sister White'ın, benimsedikleri ve teşvik ettikleri doktrinel konuma doğrudan karşı çıktığı pek çok ve çeşitli pasajlara nasıl yanıt verileceği?

Bana şunu söylemem söylendi: İleri düzey bilimsel fikirler arayanların görüşlerine güvenilmemelidir. Aşağıdaki gibi tasvirler yapılmaktadır: 'Baba görünmez ışık gibidir; Oğul cisimleşmiş ışık gibidir; Ruh ise her yana yayılmış ışıktır.' 'Baba çiy gibidir, görünmez buhar; Oğul güzel bir biçimde toplanmış çiy gibidir; Ruh ise hayatın merkezine düşmüş çiy gibidir.' Başka bir tasvir: 'Baba görünmez buhar gibidir; Oğul kurşunu bulut gibidir; Ruh ise inmiş ve ferahlatıcı güçle işleyen yağmurdur.'

Tüm bu spirüalist temsiller düpedüz hiçlikten ibarettir. Kusurludurlar, gerçek değildirler. Hiçbir dünyevi benzerle kıyaslanamayan Yüceliği zayıflatır ve küçültürler. Tanrı, ellerinin yaptığı şeylerle kıyaslanamaz. Bunlar, insanın günahları yüzünden Tanrı'nın laneti altında acı çeken, salt dünyevi şeylerdir. Baba, dünyaya ait şeylerle tasvir edilemez. Baba, Tanrılığın bütün doluluğudur bedence ve ölümlü gözlerle görünmez.

Oğul, Tanrılığın bütün doluluğunun görünür hâlidir. Tanrı Sözü O'nu 'O'nun varlığının öz görünümü' olarak bildirir. "Tanrı dünyayı öyle sevdi ki, O'na iman eden herkes mahvolmasın, ama sonsuz yaşama sahip olsun diye biricik Oğlu'nu verdi." Burada Baba'nın kişiliği gösterilir.

Mesih'in göğe yükseldikten sonra göndermeyi vaat ettiği Tesellici, Tanrılığın bütün doluluğuyla Ruh'tur; Mesih'i kişisel Kurtarıcı olarak kabul edip O'na iman eden herkes için ilahi lütfun gücünü açığa çıkarır. Göksel üçlüyü oluşturan üç yaşayan kişi vardır; bu üç büyük gücün—Baba, Oğul ve Kutsal Ruh—adıla, Mesih'i yaşayan imanla kabul edenler vaftiz edilir

ve bu güçler, Mesih'te yeni yaşamı yaşama çabalarında göğün itaatkâr tebaasıyla iş birliği yapacaktır. Özel Tanıklıklar, B Serisi, Sayı 7, 62, 63.

Metin, Baba, Oğul ve Ruh'u tanımlamakta olan kimilerin "duygularını" "yeryüzüne ait şeylerle" özdeşleştiriyor. Sonra şöyle diyor: "Baba, yeryüzüne ait şeylerle tanımlanamaz." Dikkat edin, iki noktaya işaret ediyor; gerçi bunlardan biri kulağa çelişki gibi gelebilir. Tabir yerindeyse üç tanrıyı öne süren yanlış bir Tanrılık tanımını tespit ediyor. Bu, Tanrılığın yanlış bir tanımıdır; ancak Tanrılığın bu yanlış tanımının, Tanrılıkta tanrı sayısını yanlış verdiği için ayrıca hatalı olduğuna dair hiçbir yorumda bulunmuyor.

Ayrıca şuna dikkat edin: O, yeryüzüne ait şeylerin Baba'yı tanımlamak için kullanılmayacağını söylüyor. Oysa tam da bu ifadede, kendisi yeryüzüne ait şeyleri kullanıyor. Çocukları, anneleri, babaları, teyzeleri, halaları ve kuzenleri olanlar insanlardır. Ve İsa, melekler gibi olacağımız için cennette, yenilenmiş yeryüzünde artık evlenme olmayacağını bize söyler. Erkek ve dişi melekler yoktur. İnsanların birbirleriyle ilişkilerini tanımlamak için kullandıkları terimleri Tanrı, O'nun doğası ve karakteri hakkında bizi eğitmek için kullanmıştır; ancak Tanrı'nın karakteri ve doğası hakkında insanları eğitmek için ilhamın başvurduğu "yeryüzüne ait şeyler" bile kusurludur.

Bize bildirildi ki, "Göksel üçlünün üç yaşayan kişisi vardır" ... "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh." Bu üç kişiye dünyevi spiritüalist duygu ve düşünceler atfetmek iğrençliktir; ama "bu üç büyük kudretin adı"nı Tanrılığın Kutsal Kitap'taki tanımına eklemek iğrençlik değildir.

Kadın peygamber, Tanrılığı oluşturan üç büyük gücün "adının" Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olduğunu söyler. Kutsal Kitap'taki her gerçek gibi, satır satır bir araya getirildiğinde, eksiksiz tanıklık açığa çıkarılmış bütün yol işaretlerini içermelidir. Peygamberlerin tanıklıkları birleştirilmelidir. Daniel Mesih'e Palmoni adını verir (başka adlar da verir, fakat bu sadece bir örnektir). Yuhanna O'na Alfa ve Omega der ve Musa O'na Yehova der. Ellen White'a göre O'nun adı Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'tur.

Şeytan . . . sahte olanı sürekli sızdırıyor—insanları gerçekten uzaklaştırmak için. Şeytan'ın en son aldatması, Tanrı'nın Ruhu'nun tanıklığını etkisiz kılmak olacaktır. 'Görümün olmadığı yerde halk helak olur' (Özdeyişler 29:18). Şeytan, Tanrı'nın artakalan halkının gerçek tanıklığına olan güvenini sarsmak için, farklı yollarla ve çeşitli kanallar aracılığıyla ustaca çalışacaktır.

Tanıklıklara karşı şeytani bir nefret körüklenecek. Şeytan'ın faaliyetleri, kiliselerin onlara olan imanını sarsmak olacaktır; şu nedenle: Tanrı'nın Ruhu'nun uyarılarına, azarlamalarına ve öğütlerine kulak verilirse, Şeytan aldatmacalarını içeri sokmak ve ruhları kendi aldanışlarına bağlamak için bu kadar açık bir yola sahip olamaz. Seçilmiş Mesajlar, 1. kitap, 48.

Bu pasajla ilgili kısa bir ara not. Yuhanna, Tanrı'nın Sözü ve İsa'nın tanıklığı uğruna Patmos'a sürgün edilmiştir. Üçüncü meleğin mesajının iki hedef kitleleri vardır: Adventizmin dışındakiler ve Adventizmin içindekiler. Yuhanna, yalnızca Kutsal Kitap'a itaati nedeniyle dünya tarafından zulme uğrayan bir Adventisti temsil etmekle kalmıyor, aynı zamanda Peygamberlik Ruhu'nun yazılarına itaati nedeniyle de zulüm görüyor. Peygamberlik Ruhu'na yöneltilen zulüm dışarıdan değil, içeriden gelir.

Kadim İsrail'in başlangıcında, Mısır'da dört yüz yılın ardından, seçilmiş antlaşma halkı olması gerekenler artık Şabat'ı tutmuyorlardı. Mesih'in karakterini ya da doğasını bilmiyorlardı. Tutsaklıkta edindikleri Tanrı'yla ilgili yanlış anlayışlara bağlı kalmışlardı. On bela; Kızıldeniz'den kurtuluş; göksel mana; Buluşma Çadırı ve tüm eşyaları; kutsal törenler; avlu, Kutsal Yer ve Kutsallar Kutsalı; Tanrı'nın yasası; onları izleyen kaya; onları izleyen kayadan çıkan su ve hatta direğin üzerindeki yılan, bunların hepsi Tanrı'nın seçtiği halkta Tanrı bilgisi artsın diye verilmişti. Bu kademeli bir eğitimdi. Bu kademeli eğitim, yazıcıların 'artık ona bir daha soru sormaya cesaret edemedikleri' ana kadar sürdü; sonra o, kendisiyle açık bir tartışmada ele alacakları en son konuyu belirledi ve bu, Davut'un adıyla ve Mesih'in kim ve ne olduğu ile ilgiliydi.

Modern ruhsal İsrail'in başlangıcında, ruhsal Babil'de 1260 yılın ardından, seçilmiş antlaşma halkı olacak olanlar artık Sebt Günü'nü tutmuyorlardı. Mesih'in karakterini ya da doğasını bilmiyorlardı. Esaret altındayken edindikleri Tanrı hakkındaki yanlış anlamalara bağlı kaldılar. Adventizm'in tarihi, bütün kilometre taşları, dinden dönmeleri, ödünleri ve iç çekişmeleriyle birlikte, 1880'lerde The Desire of Ages yayımlandığında bir noktaya ulaştı. O kitapta, sayfa 671'de, on sekizinci yüzyıldan gelen anlayışın çok ötesinde gelişmiş bir Tanrılık anlayışı yer almaktadır.

Eski İsrail, son döneminde, kökenlerindeki anlayışa dayanan Tanrılık konusundaki sınırlı kavrayışın yol açtığı bir çekişme yaşadı. İsa'nın tanıklığı şunu söyler: İster Baba, Oğul ya da Kutsal Ruh olsun, hepsi "Tanrılığın doluluğu bedence"dir (Koloseliler 2:9). Kutsal Kitap'ın tanıklığı da şöyle der: "Dinle, ey İsrail: Tanrımız Rab tektir" (Tesniye 6:4).

Modern İsrail ulûhiyet hakkında çeşitli görüşlere sahiptir ve yalnızca biri doğrudur. Modern İsrail döneminin sonunda Tanrı, lütuf zamanı sürerken karakterini açığa çıkarma işini tamamlayacaktır. Yahudiler için yaptığı da buydu ve O asla değişmez. Tanrı'nın doğası ve karakterine dair anlayışımızın sonsuzluk boyunca büyümeye devam edeceği kesindir; ancak Tanrı'nın halkını Kendisi hakkında eğitime çabasını gösteren amaçlı bir peygamberî hakikat çizgisi olagelmiştir ve o tarih, şimdi öğretmek istediği eğitimin bir parçasıdır; bu eğitim sürecine ilişkin peygamberlik sözünde yer alan bilgiler ise tartışmanın, lütuf zamanının kapanışına tekabül eden bir sonunu belirlemektedir.

"Mesih, önceden var olan, kendi kendine var olan Tanrı'nın Oğludur.... Mesih, önceden var oluşundan söz ederken zihinleri başlangıcı olmayan çağlara geri götürür. O, ebedî Tanrı'yla yakın paydaşlık içinde olmadığı bir zamanın hiç var olmadığını bize güvence verir. Yahudilerin o sırada sesini dinledikleri O Kişi, Tanrı'nın yanında yetiştirilmiş biri olarak Tanrı'yla birlikteydi." Signs of the Times, 29 Ağustos 1900.

O, Tanrı ile eşitti, sonsuz ve her şeye kadirdi.... O, ebedî ve kendinde var olan Oğuldur.

Tanrı'nın Sözü, Mesih'in yeryüzünde bulunduğu sıradaki insan oluşundan söz ederken, O'nun önceden var oluşu konusunda da açıkça konuşur. Söz, ilahi bir varlık olarak, hatta Tanrı'nın Ebedî Oğlu olarak, Babasıyla birlik içinde ve bir olarak var oldu. Ezelden beri antlaşmanın Aracısıydı; O'nu kabul ettikleri takdirde, yeryüzünün bütün uluslarının—hem Yahudilerin hem de uluslardan olanların—kutsanacağı kişi oydu. "Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı."

İnsanlar ya da melekler yaratılmadan önce, Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Tanrı'ydı. Review and Herald, 5 Nisan 1906.

Parçada John'un en baştaki sözlerinden alıntı yapıyor.

Başlangıçta Söz vardı, Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu; O'nsuz var olan hiçbir şey olmadı. Yuhanna 1:1-3.

Başlangıçta en az iki Tanrı vardı; çünkü Yuhanna, “Söz Tanrı'ydı ve Tanrı ile birlikteydi,” dedi. Yaratılış'ın ilk ayetinde İbranice “Elohim” sözcüğü “Tanrı” olarak çevrilir. Tanrı'nın sözünde “Elohim” çoğu kez tekil bir Tanrı'yı ifade eden dilbilgisel bir yapıda yer alır, ancak yine de çoğuldur. Yuhanna, bu konudaki ikinci tanıklığıyla, ayetteki “Elohim”in tekil bir Tanrı olduğu düşüncesini ortadan kaldırır. Onun tanıklığı en az iki Tanrı olduğunu ortaya koyar.

Peygamberlik Ruhu'nu savunduklarını iddia eden teslis karşıtları için daha da rahatsız edici olan şudur: başlangıçta “Tanrı'nın Ruhu suların yüzü üzerinde hareket ediyordu.” Suların üzerinde hareket eden “Ruh” Baba mıydı, Oğul muydu, yoksa Kardeş White'ın ona hitap ettiği üzere göksel üçlünün üçüncü kişisi miydi? Yuhanna İncili'nin ilk üç ayetini şu sözler izler.

Onda yaşam vardı; ve yaşam insanların ışığıydı. Işık karanlıkta parlar; ve karanlık onu kavrayamadı. Yuhanna 1:4, 5.

Işık ve karanlığa yapılan gönderme, Yaratılış kitabının başlangıcıyla tamamen uyum içindedir; orada şöyle denir.

Ve Tanrı dedi: “Işık olsun”; ve ışık oldu. Ve Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü; ve Tanrı ışığı karanlıktan ayırdı. Yaratılış 1:3, 4.

Tanrılığın tanıtımının ardından gelen yaratılış anlatısında konu edilen ışığa ait bu iki paralel pasaja birazdan döneceğiz. Başlangıçta ele alınan ilk gerçek, Tanrılığın yapısı ya da doğasıdır. Ancak pasaj, ikinci bölüm üçüncü ayete kadar sona ermez; burada, yaratılış anlatısındaki son üç kelimenin, birlikte “gerçek” diye çevrilen kelimeyi oluşturan üç İbranice harfle başladığını görürüz.

Yaratılış anlatısının başlangıcı Tanrılığı tanıtır, ardından O'nun sözünün yaratıcı gücünü ortaya koyar ve sonra da gerçeği, üçüncü meleğin mesajını ve Alfa ve Omega olarak ifade edilen Tanrı'nın adını simgeleyen ilahi bir imzayla bölümü tamamlar.

Ve yedinci günde Tanrı yapmış olduğu işi tamamladı; ve yaptığı bütün işten yedinci gün dinlendi. Ve Tanrı yedinci günü kutsal kıldı; çünkü o gün Tanrı yaratıp yapmış olduğu bütün işten dinlendi. Yaratılış 2:2, 3.

Tanrı'nın Sözü'nde öğretilen ilk gerçeklerin sonu, bölümün doruk noktasıdır. Bölüm, “Tanrı”, “yarattı” ve “yaptı” şeklindeki üç kelimeyle sona erer; böylece bölümün başlangıcını vurgularken, aynı derecede önemli olarak yedinci gün Şabatını da vurgular. Şabat elbette yaratılışın simgesi ve Tanrı ile O'nun seçilmiş halkı arasındaki işaretir. “Gerçek”, yaratılışın bu son üç kelimesinin her birinin başındaki üç harfle temsil edilir. Tanıklık, Şabat gerçeğinin ne kadar anlamlı ve önemli

olduğunu vurguluyor; ancak aynı derecede derin olan bir başka nokta, bu üç harfin birinci, ikinci ve üçüncü meleklerin mesajlarının üç adımını da temsil etmesidir. Böylece, Kutsal Kitap'ın ilk bölümünde, Tanrı'nın yaratıcı gücünün işareti olarak Şabat aynı zamanda zamanın sonunda imtihan konusu olarak da tanımlanmaktadır. Kutsal Kitap'ın son kitabı, Yuhanna İncilindeki tanıklığa eşlik eden üçüncü bir tanıklık sağlar.

Asya'da bulunan yedi kiliseye Yuhanna'dan: Size lütuf ve esenlik olsun; var olan, var olmuş ve gelecek olandan, ve tahtının önünde bulunan yedi Ruh'tan; ve sadık tanık, ölümler arasından ilk doğan ve yeryüzünün krallarının hükümdarı olan İsa Mesih'ten. Bizi seven ve kendi kanıyla günahlarımızdan bizi yıkayan, ve bizi Tanrı'ya ve Babası'na krallar ve kâhinler yapan O'na yücelik ve egemenlik sonsuzlara dek olsun. Âmin. İşte, bulutlarla geliyor; her göz O'nu görecek, O'nu delenler de; ve yeryüzündeki bütün oymaklar O'nun yüzünden ağıt yakacak. Evet, Âmin. Ben Alfa ve Omega'yım, başlangıç ve son, diyor Rab, var olan, var olmuş ve gelecek olan, Her Şeye Gücü Yeten.

Ben Yuhanna, kardeşiniz ve sıkıntıda, İsa Mesih'in krallığında ve sabrında sizinle paydaş olan, Tanrı'nın sözü ve İsa Mesih'in tanıklığı uğruna Patmos denilen adadaydım. Rab'bin gününde Ruh'taydım ve arkamdan boru sesi gibi gür bir ses işittim. Şöyle diyordu: "Ben Alfa ve Omega'yım, ilk ve sonum; gördüğünü bir kitaba yaz ve Asya'daki yedi kiliseye gönder: Ephesus'a, Smyrna'ya, Pergamos'a, Thyatira'ya, Sardis'e, Philadelphia'ya ve Laodicea'ya." Vahiy 1:4-11.

Vahiy kitabının birinci bölümünün ilk üç ayeti, son uyarı mesajını ve bu mesajın Tanrı'dan insanlığa nasıl iletildiğini belirtir. Ayrıca bunun İsa Mesih'in Vahyi olduğunu söyler; böylece Vahiy kitabı ile Daniel kitabı arasında bir ayrım yapar. Biri peygamberliktir, diğeri vahiydir.

Vahiy'de Kutsal Kitap'taki bütün kitaplar buluşur ve sona erer. Burada Daniel kitabının tamamlayıcısı yer alır. Biri bir peygamberlik sözüdür; diğeri bir vahiydir. Mühürlenmiş kitap Vahiy değil, Daniel'in peygamberliğinin son günlerle ilgili olan kısmıdır. Melek şöyle buyurdu: "Ama sen, ey Daniel, sözleri gizli tut ve kitabı son zamana kadar mühürle." Daniel 12:4. Elçilerin İşleri, 585.

Vahiy kitabında, tanınması ve satır satır bir araya getirilmesi gereken peygamberlik çizgileri vardır. Bu peygamberlik çizgilerinin hepsi Vahiy kitabında son bulur; ancak mühürlenmiş kitap Vahiy kitabı değil ve mühürlenmiş şey basitçe Daniel kitabının tamamı da değil; Daniel kitabında mühürlenmiş şey, "Daniel'in peygamberliğinin son günlerle ilgili olan kısmı"ydı.

"Son günler" genel anlamda anlaşılabilir, ancak onları esinlenmiş sözler olarak (ki öyledir) anlamak, "son günler" ifadesine peygamberlik bir simgesellik yüklenip yüklenmediğini de değerlendirmemizi gerektirir. "Son günler", birçok dayanakla desteklenen belirli bir peygamberlik tarihi dönemdir. Yakın gelecekte o tarihi ortaya koymayı umuyorum. Bu, özellikle 1798'den sınama süresinin kapanışına kadar olan tarihtir. Bunu fark etmenin yollarından biri şudur: kelimenin tam anlamıyla tapınak hizmetinde yıl içinde yargıyı temsil eden tek bir gün vardı ve bu Kefaret Günü'ydü. Bu somut tören, Sister White'ın antitipik Kefaret Günü diye adlandırdığı şeyi tipolojik olarak simgeliyordu. Peygamberlik ya da ruhsal Kefaret Günü, sınama zamanının "son

günlerini" temsil eder; nihai yargı dönemini temsil eder.

Daniel'de mühürlenmiş olan peygamberlik iki yönlüydü. Milleritlerin tanıdığı ve yargının açılışını ilan eden, son günlerle ilgili bir peygamberlik vardı. Daniel'deki o bölüm, sekizinci ve dokuzuncu bölümlerdeki Ulai Nehri görünümüyle temsil edilir. Daniel'de mühürlenmiş olan diğer peygamberlik ise yargının kapanışını, Adventizmin sonunu, Amerika Birleşik Devletleri'nin sonunu ve dünyanın sonunu ilan eder. O görünüm Hiddekel Nehri ile temsil edilir.

Daniel'in Tanrı'dan aldığı ışık özellikle bu son günler için verilmişti. Şinar'ın büyük nehirleri olan Ulai ve Hiddekel'in kıyılarında gördüğü görümler şimdi gerçekleşme sürecindedir ve önceden bildirilen tüm olaylar yakında gerçekleşecektir. Din Görevlilerine Tanıklıklar, 112, 113.

Ulai görünümünün mührü 1798'de açıldı ve Tanrı'nın tapınağını ve halkını ele alır. Hiddekel görünümünün mührü ise, Daniel kitabının on birinci bölümünün kırkinci ayetinde anlatıldığı gibi, eski Sovyetler Birliği'ni temsil eden ülkeler papalık ve Amerika Birleşik Devletleri tarafından süpürülüp atıldığında, 1989'da açıldı ve Tanrı'nın halkının düşmanlarını ele alır. Bu iki görünüm, Vahiy kitabındaki yedi kilise ve yedi mühür gibi işlev görür. Biri kilisenin iç tarihidir, diğeri kilisenin dış tarihidir; her ikisi de tüm süreyi kapsar ve "özellikle" "bu son günler" içindir.

Ama Vahiy kitabının o mühürlü kitap olmadığı söylense de, onun aynı zamanda mühürlü bir kitap olduğu da söyleniyor.

"Vahiy mühürlü bir kitaptır, ama aynı zamanda açık bir kitaptır. O, bu dünyanın tarihinin son günlerinde gerçekleşecek olağanüstü olayları kaydeder. Bu kitabın öğretileri kesindir; mistik ve anlaşılmaz değildir. İçinde Daniel kitabında olduğu gibi aynı peygamberlik çizgisi ele alınır. Tanrı bazı peygamberlikleri tekrarlamıştır; böylece onlara önem verilmesi gerektiğini göstermiştir. Rab büyük bir önemi olmayan şeyleri tekrar etmez." Manuscript Releases, 9. cilt, 8.

Vahiy Kitabı'nın mührü açılmıştır; çünkü Daniel'deki peygamberlik sözlerinin mührü açılmıştır ve Daniel'de mührü açılmış olan peygamberlik silsilelerinin aynısı Vahiy'de de bulunur. Vahiy'de mühürlenmiş olan şey, özellikle "son günler"de Tanrı'nın halkıyla ilgili olan bir bölümdür. Kardeş White bu ifadeyi yazdığı anda "yedi gök gürlemesi" o sırada mühürlüydü; bu yüzden "mühürlü bir kitaptır" diye yazdı. Ayrıca Daniel kitabının "mühürlenmiş olan kitap" olduğunu da geçmiş zamanda ifade etti. Ona göre, mührü 1798'de açılmıştı.

Onun yaşamı boyunca yedi gök gürlemesine ilişkin mühürlenmiş şey yalnızca yedi gök gürlemesinin temsil ettiği gelecekteki olaylar değildi; asıl olarak, "yedi gök gürlemesi"nin Adventizmin başlangıcının Adventizmin sonuyla paralellik gösterdiğini temsil ettiğiydi. "Yedi gök gürlemesi", İsa Mesih'in vahyini anlamak için gerekli olan en önemli peygamberlik ilkesini açığa çıkarırken, aynı zamanda Tanrı'nın doğası ve karakterine ilişkin bir özelliği de ortaya koyar: O, her şeyin başlangıcı ve sonudur. Peygamberlik, Tanrı'nın doğası ve karakteriyle bağlantılı hakikatlerin amaçlı bir gelişim içinde olduğunu ortaya koyar.

İsa, “Yahuda oymağının Aslanı” olarak temsil edildiğinde, tarih boyunca gerçeği kademeli ve sistematik bir şekilde açığa çıkarırken gerçekleştirdiği işi simgeler. O, peygamberlik sözünü, anlaşılacağı zamana kadar mühürler. Öğretim amacıyla gerçeği mühürler ve mührünü açar. Palmoni olarak, İsa Harika Sayıcı’dır; zamanın Efendisidir ve O’nun tarihini kontrol eder. Alfa ve Omega olarak O, başka şeylerin yanı sıra, dilin Efendisidir. Yahuda oymağının Aslanı olarak ise, gerçeğin insanlara ne zaman açıklanacağını denetleyen O’dur.

Vahiy kitabının birinci bölümünde, ilk üç ayetten sonra, Tanrılık üç ayrı varlık olarak sunulur.

Yuhanna’dan Asya’daki yedi kiliseye: Sizlere lütuf ve esenlik olsun,

var olan, var olmuş olan ve gelecek olandan;

ve onun tahtının önünde bulunan yedi ruhtan;

Ve İsa Mesih’ten: O, güvenilir tanık, ölümler arasından ilk doğan ve yeryüzündeki kralların egemenidir. Vahiy 1:4, 5.

Kutsal Kitap’ın son kitabının giriş bölümü, Tanrı’nın kilisesine Baba, Ruh ve Oğul’u belirten açık bir selam gönderir. Tanrı’nın Sözü’nün sonu başlangıcını yineler ve bunu yaparken Tanrılık hakkındaki doğru anlayışın önemini vurgular. Bunu, Filadelfyalılar olacak ve yüz kırk dört bini oluşturacak olanlar için yapmaktadır. Onlar, antlaşma tarihi boyunca tiplerle temsil edilmiş bulunan son antlaşma halkıdır. Bu tanıklar, başka gerçeklerin yanı sıra, Tanrı’nın peygamberlik tarihi boyunca kendi doğası ve karakterine ilişkin bilgiyi kademeli olarak arttırmaya çalıştığını ortaya koyar.

Kutsal Kitap’ta insanın Tanrı’yı tanımayışının en büyük simgesi, bütün dünyayı ve dolayısıyla tüm insanlığı simgeleyen Mısır’ı temsil eden Firavundu. O işaret, Tanrı’nın adını bilendir kılmak istediği harfi İsrail’in başlangıcında süreci başlatır. Harfi İsrail’in sonunda Tanrı’nın adıyla ilgili tartışma tekrarlandı. Harfi İsrail’in sonunda İsa, Davut’un tarihine işaret edip “ilk bahsediliş kuralını” kullanarak, Yahudilerle olan etkileşimini Yahudilerin Laodikiya körlüğüne dair son beyanı temsil edecek şekilde işaretledi. O’nun ne söylediğini anlayamadılar; çünkü ne Alfa ve Omega kuralını biliyorlardı ne de önlerinde duran Alfa ve Omega’yı tanıyorlardı.

Ruhsal İsrail’in başlangıcında, Musa’nın tarihinde simgelenen çekişmenin bir paraleli görülür. Adventizm “son günler”in tarihi boyunca ilerlerken, Alfa ve Omega’yı daha fazla anlamak için pek çok fırsat verilmiştir; tıpkı eski İsrail’de olduğu gibi. Mesih’in günlerinde olduğu gibi, Adventizm’in sonunda artık soru sorulmayacak bir noktaya gelinecektir.

Vahiy kitabının birinci bölümündeki pasajı yeniden ele aldığımızda, lütuf ve esenliğin, var olan, var olmuş olan ve gelecek olan O’ndan, ayrıca yedi Ruh’tan ve ayrıca İsa’dan gönderildiğini görürüz. Tanrılık, İsa, yedi Ruh ve var olan, var olmuş olan ve gelecek olan O olarak sunulur; bu da “var olan, var olmuş olan ve gelecek olan” diye ifade edilen niteliklere sahip olanın Baba olduğunu bilmemizi sağlar. Bu nitelikler Tanrı’nın sonsuz doğasını temsil eder. O her zaman var olmuştur ve 8. ve 9. ayetlerde bu nitelik açıkça İsa’ya atfedilir.

Ben Alfa ve Omegayım, başlangıç ve sonum, diyor Rab, var olan, var olmuş ve gelecek olan, Her Şeye Gücü Yeten. Ben, kardeşiniz ve sıkıntıda, İsa Mesih'in egemenliğinde ve sabırda ortağınız olan Yuhanna, Tanrı'nın sözü ve İsa Mesih'in tanıklığı uğruna Patmos denilen adada bulunuyordum. Rab'bin gününde Ruh'taydım ve arkamda borazan sesine benzer gür bir ses işittim. Şöyle diyordu: "Ben Alfa ve Omegayım, ilk ve sonum. Gördüklerini bir kitaba yaz ve onu Asya'daki yedi kiliseye gönder: Efes'e, İzmir'e, Bergama'ya, Tiyatira'ya, Sart'a, Filadelfya'ya ve Laodikiya'ya." Vahiy 1:8-11.

İsa'nın sözlerini kırmızıyla yazan bir Kutsal Kitap'a sahip olanlar, sekizinci ve on birinci ayetlerde konuşanın İsa olduğunu bilir. Bu ayetlerde İsa, kendisini "var olan, var olmuş ve gelecek olan Rab" olarak tanıtırken, Baba ile özdeş ebedi doğaya sahip olduğunu belirtir; ayrıca "Her Şeye Gücü Yeten" olduğunu da ekler.

İsa'nın, İsa Mesih'in Vahiy olduğunu belirten Vahiy kitabının başında söylediği ilk şey şudur: O Alfa ve Omega'dır; O da Baba gibi ebedidir ve O da Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'dır. Tanrı'nın doğasına ilişkin nitelikler, Vahiy kitabında İsa'nın ağzından çıkan ilk sözlerdir. Bu nitelikler, Tanrılık konusundaki özgün duruşu hâlâ savunan Adventistler için doğrudan birer tökezleme taşıdır. Onlar, Baba'nın Oğlu'nu meydana getirdiği bir zaman olduğuna inanırlar.

Vahiy Kitabı'nın sonu, Vahiy Kitabı'nın başlangıcıyla uyumludur.

İkinci Geliş, Tanrılığın betimlenmesini izler. Yirmi ikinci bölümde, kitabın sonunun kitabın başlangıcıyla uyumlu olduğunu görürüz ve on ikinci ayet, İkinci Geliş'e atıfta bulunarak birinci bölümün yedinci ayetiyle paralellik gösterir.

Ve işte, tez geliyorum; ödülüm de benimle, herkese yaptığı işe göre vermek için. Ben Alfa ve Omega'yım, başlangıç ve son, ilk ve son. Ne mutlu O'nun buyruklarını yerine getirenlere; böylece yaşam ağacına hakları olsun ve kapılardan kente girebilsinler. Çünkü dışarıda köpekler, büyücüler, fuhuş yapanlar, katiller, putperestler ve yalanı seven ve yalan yapan herkes vardır. Ben İsa, bunları kiliselerde size tanıklık etsin diye meleğimi gönderdim. Ben Davut'un kökü ve soyuyum, parlak sabah yıldızıyım. Ruh ve gelin, 'Gel' der. İşiten de, 'Gel' desin. Susayan gelsin. Dileyen, yaşam suyunu karşılıksız alsın. Vahiy 22:12-17.

İkinci Geliş'e atıfta bulunduktan sonra İsa, Vahiy kitabının birinci bölümünde olduğu gibi, kendisini Alfa ve Omega olarak tanımlar. Ardından, Ruh'un kiliselere söylediklerini işitecek olanlarla işitmeyecek olanlar arasındaki ayrımı ekler. Birinci bölümde birden üçe kadar olan ayetlerde örneklenen iletişim sürecine, mesajı Yuhanna'ya iletmesi için Cebrail'i gönderdiğini belirterek atıfta bulunur.

Sonra, kadim İsrail'in sonunda din bilginleri ve Ferisilere söylediği son söze geri döner. "Son günlerde" olanlar için Vahiy'de, Yahudilerin kendi "son günlerinde" anlayamadıklarını yanıtlayarak, fiziksel İsrail ile ruhsal İsrail'in her iki sonunu da birbirine bağlar. Kendisinin Davut'un kökü (başlangıcı) ve soyu (sonu) olduğunu söyler. Davut ve Rabbi konusu, İsa'nın münakaşa eden Yahudilere yaptığı son açıklamaydı ve bu, Filadelfya kilisesine verilen mesaja göre Yahudi olduklarını iddia eden, ama olmayanlar için son günlerdeki nihai beyanı örnekler.

İşte, Yahudi olduklarını söyleyip de olmayan, yalan söyleyen, Şeytan'ın sinagogundan olanları öyle yapacağım ki; işte, gelip ayaklarına kapanacaklar ve seni sevdiğimi bilecekler. Sabrına ilişkin sözümü tuttuğun için ben de, yeryüzünde yaşayanları sınamak için bütün dünyanın üzerine gelecek olan deneme saatinden seni koruyacağım. Vahiy 3:9, 10.

Azizlerin ayakları önünde ibadet edenler, Rab'bin ağzından kusulmuş olan Laodikyalı Adventistlerdir.

Azizin ayakları önünde tapınanların (Vahiy 3:9) sonunda kurtulacağını düşünüyorsunuz. Burada size katılamıyorum; çünkü Tanrı bana bu kesimin, kendilerini Adventist olarak tanıtan, ama dinden dönmüş kimseler olduğunu ve 'Tanrı'nın Oğlu'nu kendileri için yeniden çarmıha gerip onu açıkça utandırdıklarını' gösterdi. Ve herkesin gerçek karakterini ortaya çıkarmak için henüz gelmemiş olan 'imtihan saati'nde, sonsuza dek kaybolmuş olduklarını anlayacaklar; ve ruhlarının ıstırapıyla bunalmış olarak azizin ayakları önünde eğilecekler. Küçük Sürüye Söz, 12.

Kutsal Kitap ve Peygamberlik Ruhu'na göre, kutsalların ayakları önünde tapınanlar, Şeytan'ın havrasının üyeleridir. Yahudi olduklarını iddia ederler, ama değillerdir. Doğru Adventistlere, Filadelfiya kilisesinde hitap edilmektedir. Yüz kırk dört bin Filadelfiyalıdır; Yahudi olduklarını söyleyip de olmayanlar ise Laodikyalılardır. “Son günlerde” iki sınıf sadık insan vardır: yüz kırk dört bin ve şehitler. Yedi kiliseden yalnız ikisi hakkında herhangi bir kınama yoktur. Bunlardan biri, hiç ölmeyecek olanları temsil eden Filadelfiya; diğeri ise sadık şehitleri temsil eden Smyrna'dır. Şehitler ve ölmeyecek olanlar, yani Smyrna ile Filadelfiya, kendilerine verilen mesajda kınama bulunmayan yedi kiliseden yalnız ikisidir. Yine de her iki kilise de Yahudi olduklarını iddia edip de olmayanlarla uğraşmak zorunda kaldı. Bu böyledir; çünkü “son günlerde” hepsi aynı kilisenin üyeleridir ve aynı koşullarla yüzleşmektedir: bir sınıf, kanlarıyla tanıklık etmeye yazgılıdır ve Başkalaşım Dağı'nda Musa tarafından temsil edilmiştir; diğeri sınıf ise hiç ölmeyen İlyas tarafından temsil edilmektedir.

Smirna'daki kilisenin meleğine yaz: Ölmüş ve dirilmiş olan İlk ve Son şöyle diyor: İşlerini, sıkıntını ve yoksulluğunu biliyorum (ama sen zenginsin); kendilerini Yahudi olduklarını söyleyip de olmayanların, tersine Şeytan'ın sinagogu olanların iftiralalarını da biliyorum. Çekeceğin şeylerin hiçbirinden korkma: İşte, İblis bazılarınızı sınanmanız için zindana atacaktır; on gün sıkıntı çekeceksiniz. Ölümüne dek sadık kal; ve sana yaşam tacını vereceğim. Vahiy 2:8-10.

İsa, Smyrna kilisesinin vahim koşullarını tasvir ederken, yalnızca tek bir olumlu yorumda bulunur; “ama sen zenginsin” der ve böylece onları zengin olmayan Şeytan'ın sinagogunun üyeleriyle karşılaştırır. Vahiy'de Adventist olup kendilerini zengin sanan ama aslında olmayanlar, Yahudi olduklarını söyleyip de olmayan Yahudilerdir—çünkü onlar Laodikyalı Yedinci Gün Adventistleridir.

Vahiy'in girişinde Tanrılık üç kişi olarak sunulur ve Vahiy kitabının sonunda İsa ile Ruh doğrudan anılır, ama Baba anılmaz. Bu fark etmez; çünkü satır üzerine satır ilkesi, ilkinin sonuncuyu örneklemeyle birleştiğinde, Vahiy'in son ayetlerinde Baba'nın tanınmasını gerektirir; çünkü

O'nun orada olduğu zaten ilk ayetlerde belirlenmiştir. Bu, Yuhanna İncili'nin birinci bölümünden farklı değildir; Yuhanna Ruh'u doğrudan belirtmez, ama Ruh'un orada olduğu anlaşılır; çünkü "başlangıçta" ifadesinin ilk kez yazıldığı anda Ruh oradaydı. Yuhanna İncili'nin birinci bölümü de aynı "başlangıçta" ifadesiyle başlar.

"başlangıç" peygamberî bir semboldür ve "satır üstüne satır" da dâhil olmak üzere peygamberî kurallarla değerlendirilmelidir. Musa'nın başlangıcı, Yuhanna İncili'nin başlangıcıdır, Vahiy kitabının başlangıcıdır ve aynı zamanda Vahyin sonudur. Bu dört satırdan ikisinde göksel üçlünün üç kişisi de tanımlanır; bir satırda (Yuhanna'nın İncili) Ruh eksik olabilir ve dördüncü satırda Baba eksiktir; ancak bir araya getirildiklerinde, üç Tanrısal Kişi de dört satırın hepsinde temsil edilmiş olur.

Mesih Baba'yı tanıtmak için geldi, Kutsal Ruh da Oğul'u tanıtmak için geldi. Üçü de ebedî fedakârlıklarda bulundu. Baba dünyayı o kadar sevdi ki, İsa'yı verdi; İsa da dünyayı o kadar sevdi ki, yarattıklarının bedenini sonsuza dek üzerine almayı kabul etti. Yaratıcı'nın, yaratılışının bir parçası olmayı seçmesinde nasıl bir verme söz konusudur? Tanrılığın üçüncü kişisi kendini verdi; çünkü insanlık denilen yaratılmış varlık içinde sonsuzluk boyunca yaşamayı kabul etmiştir.

Muhtemelen bu yüzden Kutsal Ruh, Tanrı halkının sembolleriyle sık sık ilişkilendirilir. O, insanlıkla birlikte kalacak olan Tanrılığın Kişisidir. Bu nedenle, Kutsal Yazılar'da Kutsal Ruh'un sembolleri çoğu zaman Kutsal Ruh'u ya da insanlığı temsil eden bir sembole ifade edilir. Başlangıçta Ruh suların üzerinde hareket ediyordu.

Ve bana şöyle dedi: "Gördüğün, fahişenin üzerinde oturduğu sular, halklar, kalabalıklar, uluslar ve dillerdir." Vahiy 17:15.

Musa'nın kurduğu kutsal yerde, işçilerin uyması için özel olarak ayrıntılandırılmış bir modeli olmayan tek eşya yedi kollu şamandı. Şamdan, insanlık ile tanrısallığın birleşimini temsil eder. Bu nedenle, kutsal yerde insanların katkısına bırakılan tek unsur şamdanın tasarımıydı. Mesih'in arasında yürüdüğü yedi şamdan, yedi kilise olarak tanımlanır; ne var ki şamdan yağla beslenirdi; bu, Kutsal Ruh'u temsil ederdi. Işık vermesi için alevi taşıyan mumların fitilleri ise kâhinlerin kullanılmış beyaz keten giysilerinden yapılırdı; bu da dünyanın ışığı olarak parlayan Mesih'in doğruluğunu temsil ederdi. Tanrı'nın halkı dünyanın ışığıdır; ancak o ışık yalnızca Kutsal Ruh'un yağıyla beslenir. Kutsal Yazılarda Kutsal Ruh anlatılırken O sık sık insanlarla ilişkilendirilir.

Ve tahttan şimşekler, gök gürültüleri ve sesler çıkıyordu: tahtın önünde yanan yedi ateş kandili vardı; bunlar Tanrı'nın yedi ruhudur. Vahiy 4:5.

Yedi lamba burada "Tanrı'nın yedi Ruh'u" olarak tanımlanır, ancak bize yedi şamdanın yedi kilise olduğu söylenir.

Sağ elimde gördüğün yedi yıldızın ve yedi altın şamdanın sırrı: Yedi yıldız, yedi kilisenin melekleridir; gördüğün yedi şamdan ise yedi kilisedir. Vahiy 1:20.

Yedi şamdan hem Yedi Ruh'tur hem de Tanrı'nın kilisesidir.

Ve gördüm; işte, tahtın ve dört yaratığın ortasında, ihtiyarların ortasında, sanki boğazlanmış gibi görünen bir Kuzu duruyordu; yedi boynuzu ve yedi gözü vardı; bunlar, bütün yeryüzüne gönderilmiş olan Tanrı'nın yedi Ruhudur. Vahiy 5:6.

Yedi boynuz ve yedi göz de bütün yeryüzüne gönderilen Kutsal Ruh'tur; ve bir Hristiyan vaftiz edildiğinde, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edildiği için bütün yeryüzüne gönderilir. Pazar yasası krizi şehitleri ve 1844'ten beri modern ruhsal İsrail'de iman içinde ölen herkes üzerine ilan edilen berekette, cenazeleri için övgü sözlerini veren Ruh'tur; O, "Evet," "emeklerinden dinlensinler," der; çünkü O, canlarını verene kadar emekleri boyunca oradaydı.

Ve gökten bana şöyle diyen bir ses işittim: Yaz: Bundan böyle Rab'de ölenler ne mutlu! Evet, diyor Ruh, emeklerinden dinlenecekler; yaptıkları da onları izler. Vahiy 14:13.

Vahiy kitabının sonunu ve başlangıcını, Kutsal Kitap'ın başlangıcını ve Yuhanna İncili'nin başlangıcını dikkate aldığımızda, Tanrılıktaki üç Kişinin de temsil edildiğini görürüz; Baba'nın orada oluşu ise "satır üstüne satır" ilkesinin uygulanmasına dayalıdır. Oğul ise kendisini Alfa ve Omega olarak tanıtarak oradadır.

Eğer beşeriyetin tanrısallıkla birleşiminin, Kutsal Ruh ile insanlığın birleşimi olduğunu fark edersek, Kutsal Ruh'un simgelerinin insanlığın simgeleriyle neden birbirine bağlandığını anlayabiliriz. Bu bakış açısını akılda tutarak, sık sık ele aldığımız iki "başlangıçta" ifadesine geri dönüyoruz.

Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yer biçimsiz ve boştu; derinliğin yüzünde karanlık vardı. Tanrı'nın Ruhunu suların yüzünde hareket ediyordu. Tanrı, "Işık olsun" dedi; ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve ışığı karanlıktan ayırdı. Yaratılış 1:1-4.

Başlangıçta Söz vardı; Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. O, başlangıçta Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu; O'suz var olmuş hiçbir şey olmadı. O'nda yaşam vardı; o yaşam insanların ışığıydı. Işık karanlıkta parlıyor; karanlık onu kavrayamadı. Yuhanna 1:1-5.

"Başlangıçta"ya ilişkin bu iki tanığı kullanarak, her şeyi yaratan Söz olan Tanrı yaşamını da verdi; çünkü "O'nda yaşam vardı" ve O'nun yaşamı insanların "ışığı"ydı. Yaratılmış bir insanın "ışığı" Yaratıcı'nın doğruluğudur. Yaratıcı'nın doğruluğu, tapınaktaki mumların fitilidir.

Ve ona, temiz ve beyaz ince ketenle giyinmesine izin verildi; çünkü ince keten, kutsalların doğruluğudur. Vahiy 19:18.

Fitili besleyen yağ, Kutsal Ruh'un imanlının yaşamındaki etkinliğini simgeler. Başlangıçta dünya karanlıktı ve ışık yoktu. Sonra İsa, insanlar ışığa kavuşsun diye, kendi yaşamını, yani onda olan yaşamı verdi.

Yeryüzünde yaşayanların hepsi, adları dünyanın kuruluşundan beri boğazlanmış Kuzu'nun yaşam kitabında yazılı olmayanlar, ona tapınacak. Vahiy 13:8.

İsa, insanlık uğruna kurban olmayı seçtiğinde, insanların ışığa kavuşması için hayatını verdi. Bu iki pasajda olduğu gibi, ne zaman ışık ortaya çıksa, ışık ibadet edenleri, ışık ve karanlıkla temsil edilen

iki sınıfa ayırır: gündüzün çocukları ya da gecenin çocukları.

Ama kardeşler, siz karanlıkta değilsiniz ki o gün sizi bir hırsız gibi yakalasın. Hepiniz ışığın çocuklarıdır, gündüzün çocuklarıdır; biz geceye de karanlığa da ait değiliz. 1 Selanikliler 5:4, 5.

Kutsal Ruh'un gündüzün çocuklarıyla sahip olduğu yakın ve ebedî ilişkiyi fark ettiğimizde, hem Tanrı'nın çocuklarının hem de Kutsal Ruh'un sembollerinin neden birbirleriyle bu kadar yakından ilişkili olduğunu anlayabiliriz. Vahiy'in son pasajında, İsa'yı Alfa ve Omega olarak görürüz, Baba'yı satır üstüne satırın uygulaması aracılığıyla görürüz ve Kutsal Ruh da Kendisine ilişkin son sembolik temsilini sunmaktadır; çünkü eski zamanların kutsal insanları Kutsal Ruh tarafından yönlendirildikçe konuştular. Yaratılış'taki Kendisiyle ilgili ilk ifadesi, O'nu suların üzerinde hareket ederken ya da insanlık üzerinde hareket ederken tanımlar ve Kendisine yaptığı son atıf ise şöyledir.

Ruh ve gelin, "Gel!" diyor. İştien de, "Gel!" desin. Susayan gelsin. Dileyen yaşam suyundan karşılıksız olarak alsın. Vahiy 22:17.

Başlangıçtan sona kadar Kutsal Ruh'un insanlıkla bağlantılı olarak tanımlandığı görülür; çünkü gündüzün çocukları tanrısallıkla insanlığın birleşimini temsil eder. Pavlus, tıpkı Yeşaya gibi, insanların birer kap olduğunu belirtir; tapmaktaki şamdanlarda fitilin yerleştirildiği kaplar vardı ve Mesih'in doğruluğu olan ışığın görünür kılınması için gerekli yakıtı sağlamak üzere yağ bu kaplara akardı. Biz, Tanrı'nın sözünün başlangıcından sonuna kadar tanımlandığı üzere, Tanrılığın üçüncü kişisi olan Kutsal Ruh'un kaplarıyız ve Peygamberlik Ruhu'nun yazılarında da açıkça ortaya konulduğu gibi.

Adventizmin başlangıcında ve sonunda yerine gelmiş olan ikinci meleğin mesajında, biri kilise için, diğeri dünya için olmak üzere iki ayrı mesaj vardır.